

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
28 У. 5719/18
03.02.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Јасмине Минић и Мире Василијевић, чланова већа, са судским саветником Милицом Новаковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Градског правобранилаштва Града Београда, ул. Тиршова бр. 3, поднетој против туженог Републичког геодетског завода Београд, Булевар Војводе Мишића бр. 39, ради поништаја решења 07-3 број 952-02-23-1841/2017 од 05.02.2018. године, у правној ствари катастарској, у најавној седници већа одржаној дана 03.02.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Републичког геодетског завода 07-3 број 952-02-23-1841/2017 од 05.02.2018. године, и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба Градског правобранилаштва Града Београда, изјављена на решење Службе за катастар непокретности Врачар број 552-02-6-1908/2014 од 11.01.2017. године. Ожалбеним решењем, тачком I диспозитива, дозвољен је на стану број 2 у сутерену, на пословним просторима бб у сутерену, приземљу и на првом спрату зграде у улици Веле Нигринове бр. 16, постојеће на кат.парцели 2459/114, уписане у ЛН број 3169 КО Врачар, као државна својина, корисник Град Београд са уделом 1/1, упис права јавне својине у корист Града Београда, Београд, Драгослава Јовановића бр. 2, са уделом 1/1. Тачком два диспозитива, одбијен захтев Градске управе Града Београда који се односи на упис

права јавне својине на непокретностима и то на пословном простору за који није утврђена делатност, канцеларија десно од степеништа бр. 201, 202, 203, 204, 205 и 206, све у улици Веле Нигринове бр. 16, у Београду, постојећој на кат. парцели број 2459/114 број дела 1 КО Врачар, уписан у ЛН број 1388 КО Врачар, као неоснован.

У тужби поднетој Управном суду непосредно дана 04.04.2018. године, у складу са чланом 11. став 4 Закона о управним споровима, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Навео је да је првостепени орган ожалбеним решењем одбио захтев за упис права јавне својине у корист Града Београда, на пословним просторима број 201, 202, 203, 204, 205 и 206 у улици Веле Нигринове бр. 16, у Београду, постојећој на кат. парцели број 2459/114 КО Врачар, на којима је као корисник уписано Јавно предузеће за изградњу Обреновца, са уделом 1/1, те да је то предузеће основано одлуком Скупштине општине Обреновац дана 31.03.1993. године, као организација која обавља делатност од општег интереса за општину Обреновац. Указујући на члан 18. ст. 2. и 3. Закона о јавној својини ("Сл. Гласник РС" број 72/11...108/16), истакао је да градска општина има право коришћења на стварима у својини Града у чијем је саставу и да на стварима које прибави градска општина право својине стиче Град у чијем је саставу градска општина, а градска општина има право коришћења. Имајући у виду наведено, предложио је да Управни суд донесе пресуду којом се тужба уважава и поништава оспорено решење. Трошкове је тражио у износу од 36.000,00 динара.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд донесе пресуду којом се тужба одбија као неоснована.

Решавајући управни спор без одржавања усмене и јавне расправе, сагласно одредби члана 33 тачка став 2 Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), и испитујући законитост оспореног решења, у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према стању у списима и разлозима образложења оспореног решења, Секретаријат за имовинско - правне послове Градске управе Града Београда поднео је захтев за упис права јавне својине у корист Града Београда, уз који захтев је доставио потврду Републичке дирекције за имовину Републике Србије број 954-3103/2014-02 од 26.04.2016. године и потврду Републичке дирекције за имовину Републике Србије број 462-2654/2014-02 од 26.04.2014. године. Поступајући по наведеном захтеву првостепени орган је одлучио као у тачки 1. диспозитива ожалбеног решења, позивајући се на одредбе чл. 25, 76. и 77. Закона о јавној својини, сматрајући да су испуњени услови из чл. 83., 85., 86., 87. и 88. Закона о државном премеру и катастру, док је одлуку као у тачки 2. диспозитива донео применом члана 126 став 3. Закона о државном премеру и катастру, налазећи да нису испуњени услови из чл. 85. и 83. наведеног закона за тражени упис на пословним просторима бр. 201, 202, 203, 204, 205 и 206. У поступку по жалби, тужени орган је нашао да је правилно поступио првостепени орган када је нашао да нису испуњени услови из члана 85. Закона о

државном премеру и катастру и донео ожалбено решење. Образложио је да је у образложењу ожалбеног решења јасно наведено да су канцеларије бр. 201, 202, 203, 204, 205 и 206, све у улици Веле Нигринове бр. 16, на кат.парцели 2459/114, број дела 1 КО Врачар, уписане у ЛН 1388 КО Врачар, решењем Службе 952-02-10-37722/07 од 28.01.2008. године, уписане као државна својина Републике Србије, а као корисник је уписано Јавно предузеће за изградњу Обреновац, ул. Вука Караџића бр. 99/д, са уделом 1/1 и то на основу правноснажног решења Четвртог општинског суда у Београду посл. бр. И-18-354/*05 од 15.09.2006. године, решења АПР-а Бд.45830/2005 од 01.07.2005. године, па је оценио да је правилно поступио првостепени орган када је одбио захтев јер се не може применити одредба члана 18. став 2. Закона о јавној својини. Оценио је да су наводи жалиоца да је одредбама члана 18. став 2. Закона о јавној својини предвиђено да градска општина има право коришћења на стварима у својини Града у чијем је саставу без утицаја јер се иста одредба не може применити будући да је на предметним непокретностима уписано Јавно предузеће за изградњу Обреновац. Имајући у виду наведено, применом одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку, одлучио је као у диспозитиву оспореног решења.

Испитујући законитост оспореног решења, Управни суд је нашао да је тужени орган повредио правила поступка прописана одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Сл.лист СРЈ" број 33/97 и 31/01 и "Сл. гласник РС" број 30/10), будући да разлози из образложења оспореног решења не произлазе из стања у списима предмета. Наиме, у списима предмета нема потврде Републичке дирекције за имовину Републике Србије број 954-3103/2014-02 од 26.04.2016. године ни потврде Републичке дирекције за имовину Републике Србије број 462-2654/2014-02 од 26.04.2014. године, на које се тужени орган позива у образложењу оспореног решења, па суд није у могућности да оцени законитост оспореног решења као ни основаност навода тужбе, због чега су учињене повреде правила поступања од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари.

Даље, одредбом члана 213. Закона о општем управном поступку прописано је да против решења донетог у првом степену странка има право на жалбу (став 1.), као и да државни односно јавни тужилац, јавни правобранилац и други државни органи, када су законом овлашћени, могу изјавити жалбу против решења којим је повређен закон у корист физичког или правног лица, а на штету јавног интереса (став 2.). Законом о правобранилаштву ("Службени гласник РС", бр. 55/14) се уређује делокруг и положај правобранилаштва (члан 1.) и прописује да је правобранилаштво орган који обавља послове правне заштите имовинских права и интереса Републике Србије, аутономне покрајне, односно јединице локалне самоуправе (члан 2. став 1.). Полазећи од цитираних законских одредаба и изложеног стања у списима предмета, који се односе на жалбу поводом које је донето овде оспорено решење, Управни суд је нашао да је предметна жалба изјављена у име и за рачун Града Београда док је оспореним решењем туженог органа одбијена као неоснована жалба Градског правобранилаштва Града Београда изјављена на решење Службе за катастар непокретности Врачар број 552-02-6-1908/2014 од 11.01.2017. године. Имајући у виду да је жалба о којој је одлучено оспореним решењем изјављена од стране Града Београда а да је диспозитивом оспореног решења одбијена жалба Градског правобранилаштва Града Београда, Управни суд је нашао да је оспорено решење донето уз повреду правила поступка будући да не постоји идентитет лица који је жалбу изјавио и лица о

чијој жалби је одлучено оспореним решењем.

Осим тога, из жалбе изјављене против решења првостепеног органа, која је поднета дана 23.02.2017. године, произлази да је наводима жалбе оспорен искључиво став 2. диспозитива решења првостепеног органа односно став којим је одбијен захтев који је поднела Градска управа Града Београда који се односи на упис права јавне својине на непокретностима и то на пословном простору за који није утврђена делатност, канцеларија десно од степеништа бр. 201, 202, 203, 204, 205 и 206, све у улици Веле Нигринове бр. 16, у Београду, постојећој на кат. парцели број 2459/114 број дела 1 КО Врачар, уписан у ЛН број 1388 КО Врачар, те да је предлогом жалбе тражено да се побијано решење поништи у ставу другом и врати првостепеном органу на поновно одлучивање. Међутим, диспозитивом тужбом оспореног решења тужени орган је одлучивао о законитости решења првостепеног органа од 11.01.2017. године у целисти, чиме је поступио супротно начелу правноснажности управног акта, које је прописано одредбом члана 13. Закона о општем управном поступку. Ово са разлога што жалба није изјављена против решења првостепеног органа у ставу 1. диспозитива истог, са којих разлога је то решење у наведеном делу постало правноснажно. Имајући у виду да је одредбама члана 213. став 1. Закона о општем управном поступку прописано да против решења донетог у првом степену странка има право на жалбу, односно да жалба у управном поступку представља редовно правно средство којим странка оспорава правилност решења првостепеног органа, у конкретном случају само у делу, решење донето поводом тако опредељене жалбе треба да представља резултат контроле законитости и целисходности првостепеног решења у ожалбеном делу. То што тужени орган није поступио одлучујући по изјављеној жалби, чиме је битно повредио правила управног поступка чл. 199. став 2. Закона о општем управном поступку, оспорено решење чини незаконитим.

Са изнетих разлога, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, с тим што су примедбе и правна схватања суда, изнети у овој пресуди обавезујући за тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2 Закона о управним споровима којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога што је одлука суда у овој правној ствари заснована на постојању повреда правила поступка од стране туженог органа, која ће бити отклоњена у поновном поступку одлучивања по поднетој жалби.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора, суд је нашао да у конкретном случају трошкови нису опредељени у смислу члана 163. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, бр. 72/11 ... 18/20), који се у управном спору примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, будући да је тужилац у тужби определио износ трошкова али не и

врсту трошкова за које тражи накнаду, због чега је одлучено као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 03.02.2022.године, 28 У 5719/18

Записничар
Милица Новаковић,с.р.

Председник већа-судија
Јасминка Вукашиновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТТ